

Тжгата за поета

Изминаха се 15 години, откакъ перото на починалия поетъ вече не работи. То е прибрано, изтрито и сложено върху хубава мастилница въ музея, който се намира въ неговата кжща въ София, на улица съ сжщото име № 10. Всѣки посетителъ на София, щомъ пожелае, може да иде и да го види. Въ шкафоветѣ той ще види и друго — томове, стихотворения, разкази, романи — всички написани отъ него работи, които никога и на никого не омръзватъ. Тѣ се четатъ, разказватъ, декламиратъ по утра и вечери, по градини и театри, по празници и народни тържества, по тлаки и седѣнки, по веселби и сборове.

Колкото повече време изтича отъ смъртъта на Ивана Вазовъ, толкова той остава за насъ по-милъ, по-свидень, по-желанъ. Ние търсимъ неговитѣ произведения не само да се насладимъ отъ тѣхъ, но и да се поучимъ, да се окуражимъ и насърдимъ. Следъ съчиненията му ние търсимъ гроба му. Колчемъ просвѣтенъ българинъ мине покрай църквата св. София, той неволно се заглежда въ градинката предъ олтара. Тамъ вижда кръстъ, съ сребърна багра, бѣлъ голѣмъ фенеръ съ горящо въ него кандило. Предъ тѣхъ стои гробъ, обрасълъ съ най-разнообразни живи и красни цвѣтя, а задъ кръста се издига голѣмъ камъкъ, снетъ отъ Витоша, недѣланъ отъ ржка, но окръгленъ отъ витошкитѣ вѣтрове и вѣковни дъждове. Самъ великиятъ писателъ така е поржчалъ: „Кога умра, надъ гроба ми да се сложи само простъ камъкъ. Природата, която съмъ обичалъ, сама ще се погрижи да го облѣче съ зеленина и цвѣтя“.

И така е станало.

Хиляди хора, ученици отъ цѣла България, млади и стари, дошли въ София, чужденци отъ разни държави, непрекъснато презъ годината се низатъ покрай вѣчното жилище на незабравимия поетъ, внимателно гледатъ съ благоговение и смирено, излеко шепнатъ: „Гробътъ